

foreningernes Bestyrelse, og maatte ogsaa Debitorerne have sikret sig imod, at de under ingen Omstændigheder skulle betale 4 pCt. længere end Aarhundredet ud, hvorimod det staar dem aldeles frit for at konvertere og saa en lavere Rente, hvad Øjeblik det skal være, og jeg skal i den Anledning oplyse, at der allerede er opagt en betydelig Del Kreditforeningspapirer til den første Termin. Angaaende Sparekassernes Renter af Indlaan, som Mindretallet ogsaa har anført som Bevis for, at den almindelige Rente ikke endnu er $3\frac{1}{2}$ pCt., maa jeg hertil sige, at Sparekasserne have to Slags Udlaan, baade Udlaan i faste Ejendomme og Udlaan mod Kaution, og jeg maa endydermere gøre opmærksom paa, at det er en bekendt Sag, at jo mindre Sparekasserne ere, desto højere Rente af Indlaanene give de. Jeg ved ikke, om det passer med, hvad der er anført i Betænkningen, og jeg har heller ikke noget Begreb om, hvorvidt det passer, at saa store Sparekasser som den sjællandske Sparekasse give $3\frac{1}{6}$ pCt. Men jeg kan oplyse, at jeg forleden Dag i et Blad fra Vejle saa, at 4 Pengeinstitutter bekendtgjorde, at de herefter kun gave $3\frac{1}{2}$ pCt. for Indlaan. Smidlertid lægger jeg ikke nogen synderlig Vægt herpaa. For mig er det Hovedsagen, at den legale Rentefod ikke kommer til at staa hindrende i Vejen for en almindelig Rentenedgang. Jeg tror ikke, det kan siges, at dette Forslag i nogen Maade er stridende mod Kreditorernes Krav og Interesse; tværtimod, jeg har den Opfattelse, at for saa vidt Mindretallet havde ombyttet „Debitorer“ og „Kreditorer“ i deres Betænkning, saa vilde dets Slutningsudtalelse passe adskilligt bedre. Af de Grunde, jeg her har omtalt, maa jeg meget fraraade Tinget at følge det ærede Mindretal, og anbefaler Forslaget til Tingets Vedtagelse med de af de 4 Medlemmer stillede Vædringsforslag.

Alberti: Ja, jeg kan være ganske enig med den højtærede Ordfører i, at der ingen større Grund er til at komme tilbage til en almindelig Omtale af det foreliggende Lovforslag, da Lovforslaget jo i alt væsentligt, selv med den ærede Ordførers og hans nærmestes Vædringer, har den samme Skikkelse som ved 1ste Behandling. Jeg vil derfor henvise til de Udtalelser, der ere fremkomne fra mig ved 1ste Behandling. Hvad Lovforslaget i al Almindelighed angaar, skal jeg indskrænke mig til at sige, at det Mindretal, hvortil jeg hører, tror, at Lovforslaget ikke vil saa nogen som helst Betydning i den Skikkelse, som det ærede første Mindretal vil give det. Jeg tror, at Lovforslaget kun kan

opfattes som en venlig og høflig Hensigt til de Herrer Kapitalister om at være saa gode at sætte Rente ned til $3\frac{1}{2}$ pCt., en Hensigt, som de sikkert ikke ville følge for Lovforslagets eller Rigsdagens Skyld, men som kun vil bliæ tagen ad notam, hvis Forholdene paa Pengemarkedet udvikle sig saaledes, at de, selv om der ikke forelaa en saadan Hensigt, bleve nødte til at nedsætte deres Rente til $3\frac{1}{2}$ pCt. Derimod tror Mindretallet, at Loven vil saa den Betydning, at alle Debitorer, ikke blot de fremtidige, men ogsaa de nuværende, ville blive nødsagede af deres Kreditorer til at anskaffe sig Rentebevilling, hvorved de saa en Del Ulejlighed og muligvis Udgifter til Sagsførersaler, i alt Fald en Udgift af 65 Dyr pr. Obligation til Stempung af Ansøgningen om Rentebevilling. Jeg tror nemlig, at den ærede Ordfører har ganske Ret, naar han siger, at Lovforslaget, saaledes som det foreligger, ikke lider af nogen Uthydighed. Det er ganske rigtigt, som han siger, at Lovforslaget kun peger paa Fremtiden, men det, som Lovforslaget bestemmer med Hensyn til Fremtiden, er, at Rente skal sættes ned, og saaledes som Lovforslaget er affattet, og særlig saaledes, som det bliver, hvis Vædringsforslaget under Nr. 1 vedtages, vil det ganske sikkert ikke kunne forstaas anderledes, end at denne Rentenedsættelse gælder alle nuværende Prioriteter, medmindre der staves Bevilling til Veje, en Bevilling, der ganske sikkert ogsaa vil blive krævet fra alle Sider. Som sagt, det Mindretal, jeg repræsenterer, tillægger ikke Lovforslaget nogen Betydning i Retning af at opnaa Rentenedgang. Helt anderledes vil det stille sig, hvis Vædringsforslaget under Nr. 2 kunde blive vedtaget saaledes, at Bestyrere af offentlige Institutioner eller de saakaldte under offentlig Tilhyn staaende Midler ikke kunne kræve Rentebevilling ved deres Udlaan, saa at de altsaa blive nødte til at udlaane til $3\frac{1}{2}$ pCt. p. a. Hvis dette Vædringsforslag bliver en Del af Loven, vil denne medføre en Rentenedgang for en meget stor Mængde Kapitaler, og at en saa god Begyndelse blev gjort, vilde sikkert medføre, at mange andre Kapitalister fulgte efter med Rentenedgang. Naar dette skete, tror jeg at kunne haabe, at dette Mindretal er i Overensstemmelse med den højtærede Regerings Anskuelse, idet i alt Fald den højtærede Finansminister under Behandlingen af Statslaansloven udtalte, at Staten burde gøre, hvad den kunde, for at gaa i Spidsen med at stasse Rentenedsættelse, for at andre Pengeinstitutioner efterhaanden kunde følge efter. Dette Vædringsforslag gaar altsaa kun ud paa at